

אֲבָל מצד החסד - הקדוש ברוך הוא הוא זכור, והשכינה שומר. כמו שבספרהך בעלי המשנה, זכור לזכר, ושמור לכללה. משום שבימין ובשמאל הענפים מתפרדים, כמו פנפי ראה שהן פרודות מלמעלה. פגנדים חיות, וניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. וכן נגד שתוחות של ספר תורה. למטה שניהם ביחד אחד, כמו סתוםות של ספר תורה, שאין שם פרוד. ומשום כך במקומות של יהוד, שהויא גוף, דומה לשדרה של גופם. אם נפרציו או נפרדעו עליו - פסול.

בבמה רשותים רשם הקדוש ברוך הוא את ישראל להודיע לפלאכים. אלו מימין, שתליים מהקדוש ברוך הוא, או אלו משמאלי, שתליים מהשכינה, או אלו שתליים מהקדוש ברוך הוא ושכינתו ביחד אחד. וזאת אלה שיש בהם מצוה רשותים בଘורה, ואלו בעלי התחפלין ואות שבת ואות ברית רשותים בצדיק. והבחמות, עמי הארץ, הם רשותים בהעברת ערלה ופרעה. עופות - בזפק ובקראקן נקלף, בהעברת הבזפק וקלפת קראקן, הם רשותים בעופות לאכל. ובכמהות בשני סימנים - מעלה גרה ומפרשת פרסה. כל רשותים בשני סימנים, כמו ערלה ופרעה, שמעברים מכם הקדוש.

אֲבָל תלמידי חכמים, כלם רשותים מהם בפסא. ומהם בפלאכים, באربع וחמש הפסאות. מהם בפוכבים ובמלוזות, ומהם רשותים במדות שהקדוש ברוך הוא נורע בהם. ואוטם שמחצקם בתורה ומצוות לשם של הקדוש ברוך הוא שלא

אֲבָל מפטרא דחסד, קדשא בריך הויא זכור, ושבינתה שמור. כמה DAOCKMOHK מארין מתניתין, זכור לזכר, ושמור לכללה. בגין דברימינא ובשלם אלא ענפין מתקפרדין, בגונא דברנבי ריאה, דאיןון פרודות מלמעלה. לךבליהו חיון, (חווקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. לךבל פתוחות דספר תורה. לתפא מרוייה ביהדות חרדה, בגין סתוםות בספר תורה, דלית תפמן פרודא. בגין דא, באטר דיהודה, דאייה גופה, דומה לשדרה דלוילב, אם נפרדו עליו פסול.

בבמה רשותים קדשא בריך הוא ליישראל, לאשתתמוודעא לגביה מלאכין. אלין דימינא, דטלין מקודשא בריך הוא. או אלין דشمאלא, דטלין משכינתא. או אלין דטלין מקודשא בריך הוא. ושכינתייה ביהודה חרדה. ורק אלין דאית בהון מצוה, רשותים בגבורה. ואلين מארי דתפלין, ואות שbeta, ואות ברית, רשותים בצדיק. ובעירן, עמי הארץ, איןון רשותים באעברוי דערלה ופרעה. עופין, בזפק ובקרקן נקלף, באעברוי דזפק, וקליפה דקרקן איןון רשותים עופין למיכל, ובעירן, בתרי סימני, מעלה גרה, ומפרשת פרסה. כלחו רשותים בתרי סימני, בגונא דערלה ופרעה, דמתהעברן מעמא קדיישא.

אֲבָל תלמידי חכמים, כלחו רשותים מגונא בברסיא. ומהון רשותים מגונן, במלאכי, בארכע חיון דברסיא. מגונן בככבי (דף ק"ט ע"א) ובמזרלי. ומהון רשותים, במדות דקידשא בריך הוא אשთמוודען. וainon דמתעסקין

על מנת לקבל פרס, אלא בגין המחבר בכבוד אביו ואמו, וזה ראוי נקשר ונראשם בעמוד האמצעי ושכינתו, כאלו בו הם היו אחד.

ומי שיש בו תורה בלי מצוה או מצוה בלי תורה, בביבול כאלו היה בו בפרק זה. אבל בזה זהה, כמו אילן שענפים נפרדים למין ולשםאל, והאילן היחוד של שנייהם באמצעו.

חרשימים רשומים בעלי סימני טהרה, אותם שאין להם תפלין על הראש והזרוע, ואותם שלא רשומים בתורה ומצוות, ולא אלה שלא שומרים צורו ושמור, ולא רשומים בתכלת ולבן של ציצית. ואלה שלא רשומים בסימנים הכלוי, שקום הם לכם, אינם ישראל, אלא עמי הארץ. מה אלה שקום ושרץ - אף הם (פ' שקום ושרץ. כמו שבארוך בעלי המשנה, עמי הארץ הם שרץ, ונשותיהם שקום. ועל בנותיהם נאמר, (דברים כ) אָרוּר שְׁכֵב עִם פֶל בַּהֲמָה.

ומיתרם מיתה בגלי, ואין מיתה אלא עני, ומיתה העני שליהם לא תהיה בכוסוי, כמו עופות שחורים לבבלי מצוות, אלא בגלי, לעני העם, שעני חשוב במתה. ויש עני בכוסוי מעני בני אדם. ויש עניות לעני כל, צוריקת דם הבהמה, וזריקתה לעני כל, ששופכים דם לפניו הכל. אך העניים שדרמים נשפך בפניהם לעני בני אדם ונעשה לירקים כמו מותים.

ואם חזורים בתשוכה ולא פותחים פיהם להטיחם דבריהם בלבד מעלה, ומיתתם בסתימת פה, כמו בהמה שהיא מטה ואין

באורייתא ובמצות, לשמא דקודשא בריך הוא ושביגתיה, שלא על מנת לקבל פרס, אלא כbara דאייה מחייב בקרא דאבותי ואמיה, דא אתקשור ודאי ואתרשים, בעמידא דאמצעיתא ושביגתיה, כאילו ביתו חד. ומאן דאית ביתו תורה بلا מצוה, או מצוה بلا תורה, בביבול כאילו ביתו בפרק זה. אבל ברא ורא, באילנא, דענפוי מתפרדין לימינא ולשמאלא, ואילנא יחויד דטרוייהו, באמצעיתא.

רשיעיא, איןון רשיימין بلا סימני דעתה, איןון דלית להונ תפליין על רישא, ודרועא. ואינו דלא רשיימין בתורה ובמצות. ואلين דלא נטרין זכור ושמור. ולא רשיימין בתכלת ולבן דציצית. ואلين דלא רשיימין באילן סימני, שקום הם לכם, לאו איןון ישראל אלא עמי הארץ. מה אלין שקום ושרץ, אוף איןון (נ"א ג) שקום ושרץ. כמה דוקומת מהם שקום שרץ, ונשותיהם מארוי מתניתין, עמי הארץ הם דוקומת מהם שקום. ועל בנותיהם אמר, (דברים כ) אָרוּר שְׁכֵב עִם כָל בַּהֲמָה.

ומיתרhone מיתה באתגלי, ולית מיתה אלא עניותא, ומיתה דעתניתה לדלהון, לא יהא באחפסיא, כעופין דדמינו למארי פקודין, אלא באתגלי, לעני עמא, דעתני חשוב במתה. ואית עניותא באחפסיא, מעני בני נשא. ואית עניותא, לעני כי לא. בזריקו דדם דבהמה, וזריקתה לעני כי לא, דשפכין דמא קמי כי לא. כי עניין שפכין דמוני באנטיפיה, לעני בני נשא, ואתחדرين ירוקין במתין.

ואי בדרין בתובתא, ולא פתחין פומהון להטיחם כלפי מעלה